

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/5/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011899899
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011899899.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa FINIMO, a.s., Mlynské Nivy 54, Bratislava (predtým SANITAS - SR, a.s., Piešťanská 68, Nové Mesto nad Váhom), zastúpeného JUDr. Zuzanou Majcherovou, advokátkou v Bratislave, Mlynské Nivy 54, proti odporkyni Fakultnej nemocnici s poliklinikou Bratislava, Ružinovská 6, Bratislava (t.č. Univerzitná nemocnica Bratislava, Pažitkova 4, Bratislava), o zaplatenie 49 144,81 € (1 480 536,50 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10 C 245/2010 (32 Ro 2701/2008), o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2010, sp.zn. 7 Co 231/2009, 7 Co 320/2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava II z 11. júna 2009, č.k. 32 Ro 2701/2008-40, takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2010 sp.zn. 7 Co 231/2009, 7 Co 320/2010 v časti výroku, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 11. júna 2009 č.k. 32 Ro 2701/2008-40 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 11. júna 2009 č.k. 32 Ro 2701/2008-40 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II platobným rozkazom z 10. novembra 2008 č.k. 32 Ro 2701/2008-28 uložil odporkyni, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatila navrhovateľovi sumu 1 480 536,50 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 1 480 536,50 Sk od 5. októbra 2007 do zaplatenia, nahradila trovy konania vo výške 88 830,-- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 37 627,-- Sk právnenému zástupcovi navrhovateľa, alebo aby v lehote podala odpor na Okresnom súde Bratislava II.

Odporkyňa podala odpor proti platobnému rozkazu včas. Žiadala návrh zamietnuť.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 30. januára 2009 č.k. 32 Ro 2701/2008-32 uložil odporkyni, aby v lehote 10 dní zaplatila súdny poplatok za odpor vo výške 2 948,61 € podľa položky č. 1a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Navrhovateľ vzal návrh v časti istiny späť a žiadal, aby zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania z uhradenej listiny za obdobie omeškania vo výške 7 348,49 €, trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Odporkyňa podala odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 30. januára 2009 č.k. 32 Ro 2701/2008-32 a zároveň požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p. (č.l. 35-37). Návrh odôvodnila tým, že jej hlavnou činnosťou je poskytovanie zdravotnej starostlivosti občanom. Zdôraznila, že je štátnou príspevkovou organizáciou pracujúcou na báze verejných financií. Pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti hospodári s prostriedkami verejného zdravotného poistenia a s príspevkami zo štátneho rozpočtu. Zároveň uviedla, že stále vykazuje akútny nedostatok prostriedkov na krytie nákladov jej hlavnej činnosti a časť prostriedkov, ktoré získava činnosťou, ktorú vykonáva v rámci živnostenského oprávnenia, je nepatrnou oproti potrebe na krytie nákladov jej hlavnej činnosti. Splnenie predpokladov na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v návrhu odporkyňa odvodzovala od skutočnosti, že pravidelne dosahuje záporný hospodársky výsledok.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 11. júna 2009 č.k. 32 Ro 2701/2008-40 nepriznal odporkyni oslobodenie od súdnych poplatkov. V odôvodnení rozhodnutia prihliadol na skutočnosť, že odporkyňa je právnickou osobou - štátnou príspevkovou organizáciou, ktorá okrem poskytovania zdravotnej starostlivosti, je aj podnikateľom. Stratové hospodárenie odporkyne nemôže viesť k prenášaní podnikateľského rizika na štát. Súd prvého stupňa uviedol, že konanie, v ktorom si distribútor liekov uplatňuje právo na zaplatenie ceny liekov dodaných (predaných) zdravotníckym zariadeniam, nie je konaním vo veci poskytovania zdravotnej starostlivosti a preto nie je oslobodené od súdneho poplatku.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. augusta 2010 sp.zn. 7 Co 231/2009, 7 Co 320/2010, potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II č.k. 32 Ro 2701/2008-40 z 11. júna 2009. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 270/1999. Zároveň uviedol, že povinnosťou žiadateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov je preukázať súdu pomery odôvodňujúce podanú žiadosť a odporkyňa pomery, ktoré by odôvodňovali požadované oslobodenie od súdnych poplatkov nepreukázala.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu podal na základe podnetu odporkyne mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal zrušiť obe uznesenia súdov nižšieho stupňa a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že súdy sa nesprávne riadili ustanoveniami § 1, § 3, § 138 ods. 1, § 167 ods. 1, 2, § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru generálneho prokurátora súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 243f ods. 1 písm.c/ O.s.p.), keď nezisťovali a ani nevyhodnotili splnenie či nesplnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov a konanie tak zaťažili inou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm.b/ O.s.p.), svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a neuviedli, na základe čoho dospeli k takémuto právnomu záveru; rozhodnutia sú preto nepreskúmateľné a porušujú právo účastníka na spravodlivý súdny proces. Uviedol, že postup súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, je potrebné považovať za arbitrárny.

Navrhovateľ sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu a prvostupňového súdu treba zrušiť.

Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon, a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu, a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O.s.p.). Mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatneným dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Obligatorne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za dovolací dôvod v prejednávanej veci generálny prokurátor označil inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), spočívajúcu v neúplnom a nesprávnom zistení skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci (§ 243f ods. 1 písm.c/ O.s.p.). Konkrétne namietal nevykonanie dokazovania na zistenie pomerov účastníka konania pre splnenie predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov a tiež nedostatok odôvodnenia napadnutých uznesení, nesplňajúcich náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihladať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd sa vzhľadom na zákonnú povinnosť a tiež vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania zaoberal predovšetkým tým, či konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm.b/ O.s.p.). Nakoľko z obsahu dôvodov mimoriadneho dovolania vyplýva, že súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, dovolací súd pri zisťovaní existencie tejto inej vady konania vychádzal zo zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie dokazovania v konaní na súde.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p., na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Ustanovenie § 138 ods. 1 O.s.p. upravuje tzv. individuálne oslobodenie od súdnych poplatkov, t.j. oslobodenie, ktoré na rozdiel od oslobodenia zákonného (vecného a osobného) upraveného zákonom č. 71/1992 Zb., súd môže i nemusí na návrh účastníka priznať. Na to, aby súd takéto oslobodenie priznal, musí byť splnených niekoľko zákonných podmienok.

Návrh na priznanie individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov podáva účastník konania, teda žalobca alebo žalovaný, pričom zákon z možnosti priznať oslobodenie podľa § 138 ods. 1 O.s.p. okrem fyzických osôb nevylučuje ani fyzické osoby - podnikateľov a právnické osoby. V zmysle ustálenej judikatúry totiž platí, že priznanie oslobodenia, ak sú pre to splnené predpoklady, nerobí rozdiel medzi fyzickými a právnickými osobami, preto za splnenia podmienok stanovených citovaným ustanovením, je možné priznať oslobodenie od súdnych poplatkov aj právnickým osobám (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2009, sp.zn. 4 Obdo 36/2008, alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. mája 2000, sp.zn. 4 Obo 37/2000).

Okrem spôsobilého subjektu, ktorý návrh na oslobodenie podáva, je podmienkou priznania individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov i skutočnosť, že oslobodenie odôvodňujú pomery účastníka. Obsah pojmu „pomery účastníka“ zákon síce nešpecifikuje, no z podstaty oslobodenia jednoznačne vyplýva, že ide predovšetkým o pomery majetkové, pričom u fyzických osôb sa posudzujú zároveň pomery osobné, zárobkové, rodinné, sociálne a zdravotné. Majetkové pomery právnických osôb, resp. fyzických osôb - podnikateľov, sa preukazujú najmä výkazom o príjmoch a výdavkoch, výkazom o majetku a záväzkoch, potvrdením o podaní daňového priznania (prípadne samotným daňovým priznaním), výpismi z podnikateľských účtov a inými relevantnými dokladmi. V procese skúmania majetkových a iných pomerov účastníka je potom potrebné, aby súd skúmal predovšetkým tie okolnosti, ktoré nie sú len prechodnej povahy, pričom tieto okolnosti musia byť natoľko závažné, že poplatník objektívne nemôže splniť svoju poplatkovú povinnosť alebo že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo požadovať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2000, sp.zn. 5 Obo 169/2000). Rovnako pre právnické osoby a fyzické osoby - podnikateľov platí, že stav majetkových aktív a pasív treba posudzovať z dlhodobejšieho hľadiska, nakoľko momentálna chýbajúca dispozícia peňažnými prostriedkami nie je v podnikaní javom zriedkavým a neodzrkadľuje celkové pomery žiadateľa o oslobodenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2008, sp.zn. 2 Obo 6/2008). poslednou zákonnou požiadavkou pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov je, že zo strany žiadateľa nesmie ísť o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. O svojvôli pri uplatňovaní či bránení práva možno hovoriť v súvislosti so zneužitím práva účastníkom, o zrejme bezúspešné uplatňovanie či bránenie práva pôjde vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa možno bez dokazovania dospieť k nepochybnému záveru o tom, že jeho návrhu nemožno vyhovieť.

Okrem uvedeného súd pri posudzovaní dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov berie na zreteľ aj individuálne okolnosti daného prípadu, vrátane výšky súdneho poplatku a povahy spoplatňovaného úkonu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2008, sp.zn. 2 Obo 6/2008). Súd uvedené skutočnosti posudzuje komplexne, všetky vo vzájomnej súvislosti a vzhľadom k tomu, že nepriznaním oslobodenia od súdnych poplatkov by sa účastníkovi mohol sťažiť, prípadne úplne odňať, prístup k súdu, resp. k uplatneniu práva na súdnu ochranu, záver súdu o priznaní či nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť dostatočne odôvodnený a podložený relevantnými dôkazmi. Až vtedy, ak by žiadateľ nepreukázal existenciu pomerov, so zreteľom na ktoré by nebolo možné individuálne oslobodenie od súdnych poplatkov priznať, by súd mohol návrh na oslobodenie zamietnuť, resp. oslobodenie účastníkovi nepriznať.

Z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že tak súd prvého stupňa, ako ani odvolací súd, vôbec neskúmali majetkové pomery odporkyne za účelom zistenia, či boli splnené podmienky pre priznanie individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa rozhodol o jeho nepriznaní len s poukazom na to, že žiadateľka je i podnikateľom, z čoho by malo vyplývať, že má možnosť produkovať zisk, a pokiaľ ho neprodukuje, nemožno tým zaťažovať štát. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie vecnej správnosti prvostupňového rozhodnutia. Rovnako sa súdy nezaoberali ďalšou podmienkou pre oslobodenie, a to, či ide o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva odporkynou. Takýto postup súdu je treba považovať za postup v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a tiež s príslušnou judikatúrou, nakoľko i z doterajšej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že majetkové pomery účastníka v rámci podaného návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p. je potrebné skúmať za každých okolností, a to bez ohľadu na skutočnosť, či je podnikateľom alebo fyzickou osobou (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2009, sp.zn. 3 Obo 117/2008).

Právo na spravodlivý súdny proces je základným právom účastníka súdneho konania a je garantované tak Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), ako i zákonmi Slovenskej republiky. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) i Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004, sp.zn. I. ÚS 226/2003) sa za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Základné požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku v našom právnom poriadku určuje ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Citované ustanovenia platia i o uznesení (§ 167 ods. 2 O.s.p.) s výnimkami podľa § 169 ods. 2 a 3 O.s.p.

Generálnym prokurátorom napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov neobsahujú náležitosti odôvodnenia ustanovené v § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa nesplnenie podmienok pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov u odporkyne skonštatoval bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom zhrnul dôkaznú situáciu prípadu, t.j. neuviedol, z akých dôkazov vychádzal, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nie, a prečo, a akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení, pričom už v náleze zo 16. septembra 2003, sp.zn. III. ÚS 119/2003 Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Súd prvého stupňa v tomto prípade síce uviedol, akými úvahami sa riadil (žiadateľ o oslobodenie je podnikateľským subjektom, ktorý produkuje zisk), no vzhľadom k tomu, že v danej veci neboli vykonané žiadne dôkazy na zistenie a preukázanie toho, či sú dané dôvody pre oslobodenie odporkyne od súdnych poplatkov (nielen dopytom na príslušné inštitúcie, ale ani výzvou adresovanou odporkyni na preukázanie jej tvrdení, že spĺňa podmienky pre oslobodenie), je odôvodnenie uznesenia nepresvedčivé, nespravodlivé a v konečnom dôsledku arbitrárne, pretože nebolo zdôvodnené zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2006, sp.zn. I. ÚS 154/2005). Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom (čo zakladá vadu konania podľa

§ 243f ods. 1 písm.a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Keďže ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré sa v tomto prípade obmedzilo len na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm.c/ O.s.p.) namietaný generálnym prokurátorom, tento dovolací súd nepovažuje za daný.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je potom chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorej dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale jeho obsah nesprávne interpretoval, alebo ak tento predpis správne interpretoval, no na zistený skutkový stav ho nesprávne aplikoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O žiaden z uvedených prípadov sa však v prejednávanej veci nejedná. Súd v danom prípade použili správne ustanovenie právneho predpisu, ktoré i správne interpretovali a následne ho i aplikovali. Skutočnosť, že potom nezisťovali ani nevyhodnotili splnenie predpokladov pre individuálne oslobodenie, nezakladá dovolací dôvod podľa uvedeného ustanovenia.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm.a/ v spojení s § 237 písm.f/ a b/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre okresný súd záväzný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.